

מגורש אכרם האניה, עורך "אל-שעב" ארבע נשיקות, פעמים לכל צד

מגורשים קאמוצי ואל-סייח הבריה החדשה והקוראן

באותו הזמן נראה שהסיכויים כי הספינה תצא לדרך הולכים ופוחתים, והסיכויים שלא תפליג הולכים וגובים רים. שיחות ושמועות המשיכו לעבור בין האנשים בקצב מואץ. לא היה אחד מבין הנוכחים שלא שמע איזושהי שמועה, ושום שמועה לא דמתה לחברתה.

המיסחר בשמועות השונות התנהל במהירות, באין מידע מדויק ורישמי יותר. היתה כוזה משום נחמה פורטא, הרע במיעוטו, דרך להעביר את הזמן, להפיג את המתח.

שעון החול

עון החול של 36 השעות תיק תק כאיטיות, ואנחנו חיפשנו דרך להעביר את הזמן.

מייד כשיצאנו מקבלת הפנים החלטנו לנסות ולהטביע את ייאושנו בכוס, ובחרנו ברובע הפלאקה, רובעי הבילויים העתיק של אתונה, כדי לנ" סות ולהעביר בו כמה שעות עינוגים.

ההחלטה שנראתה תמימה בהתחלה, התגלתה מהר מאוד כהרת-אסון.

ככל שהתקרבה המזימה למקום, התברר לנו שבאותו היום נפתחות חגיגות הקרבן היווני. כל תושבי אתונה, וגם קרוביהם מחוץ לעיר, החליטו לבלות באותו הערב בפלאקה.

נהרות אדם זרמו כסימטות הצרות של הרובע, האנשים היו מחופשים בתחפושות שונות. פטיש-פלסטיק של יום-העצמאות הישראלי נראו באותו רגע כמו שאיפה לליטוף.

שם גילינו את הלהיט הבא של חגיגות ה-40. אבות גדולות מפלסטיק, הנראות כמו נבוס מימי התנ"ך.

היוונים התגלו באותו הערב כעם אכזרי, נוקם ונוטר. כל מי שאלה כידו שמח להראות את נחת-זרועו לכל ראש שעבר בדרכו.

בהרגשה של נפילה מהפח אל הפח, חת, הטבענו את יוגנו בכוס.

למחרת, ביום השישי בבוקר, נראו הכל כאילו יצאו מתוך פוגרום. חלק מהפלסטינים, הצעירים שבהם, הישראליים וחלק מן האורחים הרבים הסתור

בא, שהטלפונים אל העיר וממנה מנות-קים, ש-400 אנשי ביטחון בכגדים אזור-חיים נמצאים בעיר, וכי אנחנו חוששים שבעיר נערך טבח.

אל-ביטאר, הממונה במסיבת-העיר תונאים על הספינה, אמר שהספינה תפליג למחרת היום, ביום השני. הוא סירב למסור כל פרטים נוספים עליה, ואמר שכל העולים לספינה יילקחו מבתי-המלון בשעה 11 לפני הצהריים.

גם אבו-שריף הודיע במסיבת-העיתונאים, ביום הראשון בערב, כי המוסד התנקש בחייהם של שלושה פעילים מאנשי-אש"ף, שהיו בטיול של סוף-שבוע בלימסול. הוא סירב לומר לאיזה קבוצה מאש"ף הם השתייכו, ולאילו משימה הם נשלחו. הוא הדגיש שהם לא היו חמושים.

הוא גם סיפר שהעיר קלקיליה סגורה כבר שלושה ימים, אין יוצא ואין

הזמן חלף. העיתונאים היו חסרי-סבלנות, וכך גם המארגנים מאש"ף. אבו-שריף, שניהל את מסיבת-העיתונאים, לא היה עור מוכן למסור שום פרטים על הספינה, וחזר ואמר כי ההודעה לגבי 36 השעות היא עדיין בתור-קף. הוא היה קצרות-רוח, לחוץ ומודאג, וכמוהו גם העיתונאים.

יפה ירקוני תבוא

אנחנו, הישראלים, ישכנו עם אחדים מהמגורשים הפלסטינים והחלפנו כריחות שלאחר-יאושו.

"אל תדאגו", אמר לנו אחד מהם, בחיוך ממזרי, "אני אדאג באופן אישי שבעיסקה הכאה של חילופי-השבויים נכניס גם אתכם לרשימה".

אחר אמר ש-הספינה תפליג, שהאנגלים יעצרו אותה ויביאו את כולנו למתנה-מעצר בקפריסין, לשם יבואו אנשי-סוכנות לעודד את רוחנו, ויפה ירקוני תבוא לשיר לנו שירי-מולדת, כדי להעלות את המוראל.

גם אחדים מן המגורשים הפלסטינים גיבסו לנו בערב, על כוס של בירה בבר, כי הם מתכוונים לחזור לארצנו תיהם ביום הראשון בערב.

היה ברור ש-36 השעות יסתיימו בלא כלום, אך איש לא העז לבטא זאת בקול רם ובפומבי.

ואז באה התפנית, שהחזירה אותנו ארבעה ימים אחרה. באוויירה תגיגית, כאחד מחדרי אינטרקומוניקציה, סיפר השייח' אל-סייח' הקשיש לחברי המיש' לחות הורות ש-יש ספינה, והיא תפליג ביום השני בבוקר.

ושוב התגברה התיקווה על הייאוש. אפשר היה לראות את המגורשים הפלסטינים, כשחיוכים גדולים פרוי שים על פניהם. שוב נאלצנו לבטל את הטיסות, מתוך החלטה נחושה לתת לספינה עוד צ'אנס אחד.

שלושה בקפריסין

ביום הראשון בערב, קצת לפני שנסענו למסיבת-העיתונאים נוספת, ניגש אלינו אחד המגורשים ואמר לנו בעברית כי "המוסד חיסל שלושה אנשים בלימסול".

היריעה הותירה אותנו נבוכים, מפוחדים ומלאי חששות.

מגורשים אל-תמימי ודירי, בתל-אביב היה רק רחוב אחד - דיזנוף

שגרייר פואד אל-ביטאר סמוך לדגל הישראלי